

РЕШЕНИЕ

№ 10031

гр. София, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИВ. И.А АНГЕЛОВА

при участието на секретаря СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ ИВ. И.А АНГЕЛОВА Гражданско дело № 20211110139775 по описа за 2021 година

Предявен е от „С.Б.” ЕООД срещу Д. А. Б. положителен установителен иск с правно основание по чл.422, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.92 ЗЗД и чл. 234, ал.3, т.2 КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за сумата от 1 010 лв., представляваща неустойка за неизпълнение на задължение по Договор за повишаване на квалификация от 10.05.2017 г. към трудов договор № 420044/17.11.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.02.2018 г. до окончателното изплащане на вземането и сумата от 160,49 лева, представляваща лихва за забава за периода от 05.11.2017 год. до 30.05.2019 год., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д.№ 31166/2019 г. по описа на СРС, 75 с-в.

Ищецът твърди, че между него и ответника е бил сключен трудов договор №420044/17.11.2015 год., по силата на който Д. А. Б. е бил назначен на длъжност „готвач, заведение за бързо хранене“, към който на 10.05.2017 год. е сключен договор за повишаване на квалификацията, по силата на който „С.Б.“ ЕООД се е задължил да проведе на служителя обучение за повишаване на квалификацията. Сочи, че ответникът е преминал успешно курсовете „Основен курс за управление на смяна“, за което е положил изпит на 19.05.2017 год. и „Курс за управление на смяна за напреднали“, за което е положил изпит на 27.07.2017 год. Твърди, че съгласно чл. 12 от договора за повишаване на квалификацията ответникът се е задължил да не прекратява трудовото правоотношение по време на обучението и 18 месеца, след неговото завършване, като в чл. 13 е предвидена неустойка в размер на 1200 лева, при едностранно прекратяване на трудовото правоотношение преди изтичането на сроковете по чл. 12. Поддържа, че Д. Борисв е уведомил, че считано от 05.11.2017 год. прекратява едностранно трудовото правоотношение, поради което дължи предвидената в договора неустойка.

Ответникът-Д. А. Б., чрез назначеният му особен представител, е депозирал в срок отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове като неоснователни. Поддържа, че така уговорената неустойка е прекомерна като

надхвърляща действителните вреди съизмеряващи се с разходите за обучението, които ищецът е направил. Не оспорва наличието на трудово правоотношение, договор за обучение, както и прекратяването на договора по инициатива на ответника, преди уговорения срок по чл.12 от договора за квалификация.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По реда на чл. 410 и сл. ГПК срещу ответника Д. А. Б., в полза на ищеца „С.Б.” ЕООД, е издадена заповед за изпълнение от 16.10.2020 год. по описа на СРС, 75 с-в, за задължение за заплащане на сума в размер на 1010 лева, представляваща неустойка по договор за повишаване на квалификацията от 10.05.2017 год. и за сумата от 160,49 лева, представляваща лихва за забава за периода от 05.11.2017 год. до 30.05.2019 год.

Не се спори между страните по делото, а и се установява от представените писмени доказателства, че между тях е съществувало трудово правоотношение по силата на сключения на 17.11.2019 год. трудов договор, като ответникът е заемал длъжността „готвач, заведение за бързо хранене” при ищцовото дружество.

Между страните по делото е сключен и Договор за повишаване на квалификация от 10.05.2017 г. към трудов договор № 420044/17.11.2015 год. По силата на възникналото облигационно правоотношение ищецът е поел задължението да подготви и проведе обучение за повишаване на квалификацията на служителя под формата на два курса – „Basic Shift Management Class” и “Advanced Shift Management Class” в срок от шест месеца от подписване на горепосочения договор. Съобразно уговореното в чл.12 от него служителят се е задължил да не прекратява трудовото правоотношение по време на обучението и 18 месеца след неговото завършване. В чл.13 от горепосочения договор страните са постигнали съгласие в случай, че служителят прекрати едностранно трудовото правоотношение преди изтичане на сроковете по чл.12, същият да дължи на работодателя неустойка в размер на 1 200.00 лв.

Не се спори между страните по делото, а и се установява от представената по делото Заповед №318/05.11.2017 г., че трудовото правоотношение с ищеца е прекратено на основание чл. 326, ал.1 във вр. ал.2 КТ, считано от 05.11.2017 год.

По предявения иск с правно основание чл.92 ЗЗД и чл. 234, ал.3, т.2 КТ ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: наличието на трудово правоотношение между страните, договор за повишаване на квалификацията, изпълнение на задълженията му по него и наличието на неустоечна клауза в договора в претендирания размер.

В случая между страните не е спорно, че на ответника е било проведено обучение за повишаване на квалификацията, съобразно уговореното в сключения Договор за повишаване на квалификация от 10.05.2017 год. към трудов договор № 420044/17.11.2015 г., поради което съдът приема този факт, за установен.

На следващо място уредбата на професионалната квалификация по КТ е изградена върху договорния принцип, като в рамките на договорната свобода на страните е установена известна закрила на труд - например максимален срок на задължението по чл. 234, ал. 3, т. 1 КТ за работа при този работодател. Съгласно чл. 234, ал. 3, т. 2 КТ с договора за повишаване на квалификацията страните могат да предвидят отговорност при неизпълнение на поетото от работника/служителя задължение да работи при работодателя определен срок. Целта на разпоредбата е

работата в определения по чл. 234, ал. 3, т. 1 КТ срок при този работодател да компенсира разходите за обучение. За разлика от договора за ученичество /чл. 230 - 232 КТ/, при договора за квалификация и преквалификация не е уреден по императивен начин размерът на обезщетението при неизпълнение на договора от страна на обучавания - дали обезщетението следва да съответства на неизпълнената част от договора, или се дължи цялата сумата за разходите по обучението. Следователно този въпрос е предоставен на договорната свобода на страните. (в този смисъл Решение № 272 от 5.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1637/2010 г.)

Работник или служител, който е сключил със своя работодател договор за повишаване на квалификацията си, като се е задължил да работи при него за определен срок от време и обучението е било за сметка на работодателя, но не е изпълнил така поетото задължение - дължи на основание чл. 234, ал. 3, изр. 1 от КТ заплащане на разходите, направени за повишаване на квалификацията му (в този смисъл решение по чл. 290 от ГПК № 168 от 12.04.10 г. по гр. д. № 896/09 г. на IV г. о. на ВКС). Във всички случаи се дължи само възстановяване на направените разходи за обучение и то в размер съответен на неизпълнението (по аналогия със сходните хипотези на чл. 232, ал. 3 от КТ, в който смисъл е постановено по реда на чл. 290 от ГПК решение № 272 от 5.10.11 год. по гр. д. № 1637/2010 год. на ВКС). Приема се, че целта на закона - е работата в определения по чл. 234, ал. 3, т. 1 от КТ срок при този работодател да компенсира направените от него разходи за обучение. По този начин се компенсират вредите на двете страни до реалния им размер и се прилага установения в трудовото право принцип, че на работодателя се дължи обезщетение съответно на неизпълнението. (в този смисъл е Решение № 9 от 14.02.2013 год. на ВКС по гр. д. № 689/2012 год.). В случая ищецът не е ангажирал доказателства относно размера на разходите, които твърди да е сторил за повишаване квалификацията на ответника.

Предвид изложеното съдът намира предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр. с чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В случая с оглед акцесорния характер на претенцията и достигнатите изводи за неоснователност на главния иск, то и иска за забава следва да се отхвърли.

Воден от горното

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „С.Б.” ЕООД, ЕИК //, със съдебен адрес: гр. София, // – адв. С. В., срещу Д. А. Б., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. //, иск с правно основание чл.422, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.92 ЗЗД и чл. 234, ал.3, т.2 КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от **1 010 лева /хиляда и десет лева/**, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за повишаване на квалификацията, сключен на 10.05.2017 г. към трудов договор №420044/17.11.2015 г. и за сумата от **160,49 лева /сто и шестдесет лева и четиридесет и девет стотинки/**, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №31166/2019 г. по описа на СРС, 75 с-в..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____